

Тамъ М. Станчевъ дочакалъ Иларионъ Драгостиновъ; взелъ го, за да го отведе по сѣщия пѣтъ обратно въ Сливенъ. Отъ Лѣсковецъ тѣ трѣгнали на коне рано сутринъ и сти нали въ Елена; тамъ били заподозрѣни отъ турската полиция, затова избѣгали къмъ колибитѣ Тотювци. Следъ като минали Балкана, тѣ слѣзли въ село Твърдица и спрѣли въ село Терзобасъ (сега Голѣмо Шивачево), у комитетски човѣкъ (Енчо Ивановъ, бакалинъ въ селото). Отъ тукъ тѣ отишли въ село Кортенъ, дето Иларионъ съставилъ рев. комитетъ и пакъ се върнали въ село Терзобасъ. Въ Сливенъ пристигнали на 27. мартъ (?) вечеръта*). Иларионъ слѣзълъ въ хана на дѣдо Тотю въ махалата Клуцохоръ.

Нѣколко дни следъ него пристигналъ презъ Лѣсковецъ по „канала“ и Георги Обретеновъ. Той носѣлъ възстанически дрехи, знаме, ушито отъ сестра му Петрана, три пушки съ патрони, комитетски устави, аптечка съ лѣкове и отрови, книжки съ стихотворения на Ботйова и Стамболова и др. Въ Твърдица той спрѣлъ у попъ Стефана; опаснитѣ му багажи били укрити въ църковния олтаръ. Отъ Твърдица Г. Обретеновъ заминалъ за село Кортенъ при водача на съставения комитетъ, Георги Колевъ. Последниятъ натоварилъ отъ Твърдица кола съ дървенъ строителенъ материалъ и между него пренесълъ и възстаническитѣ вещи въ Кортенъ. На сутринъта Г. Колевъ напълнилъ кола съ жито и скрилъ въ житото възстаническитѣ вещи. Колата съ Г. Колевъ и Г. Обретеновъ, който каралъ воловетѣ, пристигнала много рано въ Сливенъ. Вещитѣ били укрити въ лозята. Отъ тамъ, съ една кола, между лозови прѣчки, тѣ били пренесени въ дома на Нено Господиновъ.

Иларионъ и Г. Обретеновъ не били познати никому въ Сливенъ и отначало ходили свободно

*) Датата, както бележи и Д. Страшимировъ, е несигурна. Въ всѣки случай — края на м. мартъ.